

EM MIREN!

La vaig veure a l'aparador d'un brocanter que visitava sovint. Col·lecciono antiguitats, no d'una manera compulsiva, si no mes aviat capriciosa. Tampoc tinc preferències, ulleres, complements, estris de fumador... Generalment petits objectes, que havien estat imprescindibles i que ara de molts no se'n sap ni l'ús. Es segons trobo el que no busco que a vegades compro. Solia entrar a la cova d'Ali Baba i em perdia entre els mobles polsosos, a voltes desballestats i tota la cacofonia d'objectes que havien tingut una presència important en la vida dels seus amos però que com ells havien seguit el camí de l'oblit.

Era una nina de porcellana, potser de factura anglesa. La cara molt blanca, amb roselles a les galtes. Hieràtica, les mans esteses, a les que faltava algun dir, enfrontades, grosses, com ara les d'algunes verges romàniques. Duia un pentinat encimbellat, recollit en un monyo, del que s'escapaven de forma volguda alguns flocs enrinxolats, com el de les models altives i les senyoreses arrogants, que retrataven en Mir o en Cases. El vestit, de vellut i seda, i el collaret de perles, anunciava que havia estat el caprici d'alguna nena rica, potser ara una avia arraconada en un geriàtric, potser perduda en un mon que cada dia li fugia una mica mes. Tenia els ulls de vidre blaus, com la pròtesi d'un borni. Un blau transparent, fred, com ara els de les mosses nòrdiques que jo, d'adolescent, em mirava de reüll a les platges de la Costa Brava. Tenien un mecanisme que amb un contrapès, es tancaven quan l'ajaçaves per anar a dormir.

Des de darrera del vidre polsós de l'establiment, em va semblar que em mirava. Que m'havia triat entre els molts badocs que s'aturaven en aquella mena de joc de Quim, de corn de l'abundància d'objectes inconnexes que habitaven la fusta envellida de la post de l'aparador. No em vaig poder resistir, vaig entrar fent dringar la campaneta i em vaig predisposar a discutir el preu. Era un protocol ineluctable. Els preus que marcaven els objectes nomes eren vàlids pels novells o els turistes americans, que segurs de la fortalesa

de la seva moneda, no discutien mai, ans el contrari sempre semblava que el venedor els hi estava fent un regal. Si haguessin pogut, segurament li haurien llençat els bitllets verds, a la cara. No vàrem trigar massa a posar-nos d'acord, l'antiquari em coneixia d'altres adquisicions i jo ja havia decidit que la volia, que no me'n podia estar. La meva frissança de col·leccionista no se la podia deixar perdre. Abans de fer-me-la a les mans, el brocanter li va voler treure la pols amb un plomall. No vaig voler que me l'emboliques, la vaig prendre en braços i cofoi, me la vaig endur a casa. Quan me la vaig acostar vaig flairar una olor d'un perfum vell, com ara el que duia una de les meves avies, Maja o Orgia de Myrurgia, tot una premonició

La vaig posar asseguda, les cames espantades i el vestit estès com un vano, sobre la calaixera baixa que tenia a l'habitació, sobre la qual hi penjava un mirall emmarcat amb una carregada motllura daurada i on també hi tenia una petita safata d'alpaca, algunes de les meves adquisicions eclèctiques, en la qual, de nit, hi deixava els petits accessoris dels que m'anava desprenent quan em desfeia de l'uniforme de treball. Els botons de puny, el rellotge, l'agulla de corbata... Quan em vaig posar al llit, unes hores mes tard, em vaig adonar que semblava que em mires. No que em mires tant sols si no que em seguis amb la mirada. Em vaig adormir, inquiet, vaig somiar que els ulls de la nina, de nit s'il·luminaven, amb una lluïssor aterridora i em seguien per tot.

L'endemà, quan vaig tornar-me a posar al llit, la vaig acotxar, però el mecanisme dels ulls no funcionava. Va quedar de panxa enlaire, les cames obertes i mirant a munt, amb els ulls oberts. Els braços, projectats, semblaven voler acollir-me. Em vaig adormir neguitós, àdhuc en la foscor de l'habitació, tot i ajaçada, semblava que m'estava mirant.

Dos dies mes tard, ja m'havia acostumat a la mirada fixa i penetrant de la nina. Rumiava si batejar-la, si posar-li un nom. Potser Mercedes, com el personatge del Compte de Montecristo, o Hermione, com el personatge de Harry Potter, potser Catriona com la protagonista de Robert Louis Stevenson... Mentre rumiava aquestes collonades, la nina que

semblava saber que pensava en ella, em mirava amb el seu esguard fix, fred, inanimat, persistent.

Una tarda que m'havia embolicat amb una noia del banc en el que treballava, vaig sentir mes persistent que mai, la seva mirada fixa en la meva esquena nua. Tot d'una no vaig poder mes, i em vaig aixecar enfurismat.

—Perdona, ja torno,— li vaig dir a la meva companya de llit. Vaig agafar al nina i la vaig ficar dins de l'armari. Però tot i així sentia la seva mirada acusadora, engelosida, que travessava la porta de fusta del moble i se'm clavava entre les espatlles. Vaig haver de dir-li a la meva amant que per aquell dia ho havíem de deixar.

—No em trobo gaire be, —li vaig mentir —Potser quelcom que he menjat. — desencisada, va passar a la dutxa i es va vestir moixa, mentre jo m'estava al llit pensant si havia arribat el moment de desfer-me de la nina impertinent, encara sense nom.

—Ja quedarem un altre dia. —Em va dir sortint per la porta de la cambra, —Puc fer res? Una infusió? Vols que truqui algú?

—No, no, no t'amoïnis segur que no es res, —li vaig respondre des de la colga, — Dema estaré be. I perdona, si ho hagués sabut no haguéssim quedat.

—No passa res, un altre dia anirà tot millor, —i fent me una rialla múrria i condescendent, em va engegar un petó amb la punta dels dits i s'allunya pel passadís, cap a la porta del pis.

Vaig tornar a posar la nina al seu lloc i em va semblar que em somreia. Aquella boca rígida, vorejada d'un carmí d'esmalt que deixava veure unes dentetes de llet, somreia, o potser se'm en fotia. M'estava tornant boig? Paranoic? Com podia esser que penses que aquell objecte inanimat em seguís amb la mirada, travesses la fusta massissa de les portes, i es ries de mi. No podia esser, que m'estava passant?

Varen passar uns dies, la meva relació amb la Gertrudis, que era el nom que a la fi li havia posat, com la protagonista de Hermann Hesse, semblava que s'havia normalitzat. Quan l'ajaçava, els ulls es tancaven i quedava amb les mans ofertes i les cames obertes, com una dona voluptuosa que se m'ofereís sense resistència.

Eren els volts de Cap d'Any. Al banc tancàvem l'exercici. Eren uns dies de molta feina, molt estrès. Els de dalt pressionaven i el de baix teníem que estar molt atents per no fer cap error. Un desquadrament de un cèntim, podia esguerrar la feina de tota una tarda. A la fi, coronat el tràngol, quadrats els balanços, vaig convidar la meva amant un altre cop. Vàrem quedar per dinar en un restaurantet discret i després vàrem pujar a casa. Mentre ella es despullava, vaig tornar a tancar la nina a l'armari. Em va semblar que li queia una llàgrima. Tot i estar empresonada, jo sabia que em mirava. Em sentia el seus ulls clavats a la ronyonada. La maleïda estava tornant a afectar la meva trobada amb la seva llambregada furiosa. Em vaig aixecar i obrint la porta de l'armari d'una revolada, vaig veure que tot i ajaguda tenia els ulls oberts, em mirava. Esverat, impulsiu, desficiós, en un acte incontrolat, li vaig ensorrar els ulls amb els polses. Després alleugerat i una mica mes seré, vaig tornar al llit.

Al vespre després de sopar, havia acomiadat feia estona a la meva amant, i em vaig retirar a la cambra amb un llibre. De tant en tant alçava la vista de la lectura i mirava cap a la presó improvisada de la meva hostessa, cada vegada mes inquietant. A la fi vaig apagar el llum. I a les hores, a la porta de l'armari vaig veure reluir com dos fars sanguinolents els ulls fixos de la nina. Cega, em seguia mirant, la seva mirada inquisitorial em foradava el cervell. No em podia adormir, eren fixacions meves, estava perdent el senderi? Vaig obrir la porta del guarda-roba, vaig engrapar la nina que em mirava acusadora, amb les seves conques buides i la vaig sacsejar, amb fúria, li vaig prémer el coll com si podes estrangular-la i a la fi la vaig estavellar amb fúria contra el terra. Vaig recollir tots els trossets de la closca de ceràmica, els ulls articulats amb un filferro amb el plom, ho vaig

posar tot en una bossa de brossa i ho vaig baixar al contenidor del rebuig. Alleujat em vaig adormir.

L'endemà mentre prenia cafè al bar de davant de la feina, abans d'entrar, vaig llegir al diari que una noia havia estat assassinada a casa seva. A mes d'haver-la estrangulat, l'assassí li havia esberlat el crani i no poc content li havia ensorrat els ulls amb els polses. El diari no especificava en quin ordre. Esgarrifat vaig tenir un pressentiment aterridor, vaig entrar al banc i vaig cercar la meva amiga.

—La Neus? Avui no ha vingut, potser no es troba be... Després la trucarem, —Em contestà sol·lícita una companya.

Vaig al·legar mal de cap, potser un principi de grip o covid i vaig demanar permís per plegar. Vaig tornar a casa confós. Em vaig anar a estirar al llit, i de cop allà al seu lloc de guaita, sobre la calaixera, hi havia un altre cop la nina. El pentinat desfet i els ulls fixos amb una mirada pèrfida, mes fosca que mai i un somris terrorífic a la boca congelada. Lluïa unes cicatrius com si algú li hages enganxat els trossos de la closca. Des de el seu lloc em llençava els braços amb les mans desproporcionades, que semblaven flexionar els dits, dient-me, “Vina, vina.... Ets meu”

Uns cops forts a la porta del pis em varen despertar del somni esgarrifós en el que m'havia endinsat.

—Sr. Martí, Policia, obri, Policia, obri.

* * *

Han passat molts anys. Des de l'espai reduït i despallat de la cel·la en la que estic reclòs, passo moltes nits despert, desvetllat, insomne, per que quan a la fi en algun moment aconseguixo adormir-me, veig els ulls de la nina encesos, vermells, persistents, que em sotjant, m'acusen... Em miren!

Andorra, 01 de Novembre 2023